

Решиха селянитѣ да отидатъ заедно съ циганина въ гората.

Наредиха единъ момъкъ да му носи веригата. Останаха всички далече наоколо, а пратиха циганина съ веригата, да върже мечката.

Нѣмаше, що да се прави. Отиде циганинътъ. Пакъ се провикна. Но тоя пжтъ го чу Мецана. Излѣзе и го хвана. Взе му веригата. Върза го съ нея. Накара го да ѝ потанцува. И, следъ като се понавесели до насита съ него, изведе го вързанъ. Пустна го, да си отиде, и му каза: Другъ пжтъ, преди да си виждалъ мечка, да не казвашъ, че ще я вържешъ, защото може да те сполети и нѣщо повече. За сега ти прощавамъ. Но ако се похвалишъ втори пжтъ — да си знаешъ, нѣма да ти се размине.

Отиде си вързанъ циганинътъ. Доволенъ бѣше, че така евтино се отърва.

Щомъ го видѣха, селянитѣ изпокапаха си отъ смѣхъ.

— Не се смѣйте, а запомнете: „Никой не трѣбва да казва, че ще върже мечката, преди да я е виждалъ“ — каза имъ циганинътъ и посраменъ наведе глава.

Т. Харманджиевъ

ПРОЛЕТЕНЪ ЛЪХЪ

Лѣха вече надъ свѣта
топлий дѣхъ на пролѣтъта.
Колко синьо е небето!
Въ ширинето на полето
всѣки храстъ и всѣки трънъ
буди се отъ зименъ сънъ.
Сънени цвѣтя, тревички
шепнешкомъ се питатъ всички:
Баба зима отлетѣ ли
съсъ завивкитѣ си бѣли?
Пакъ ще вѣятъ ли надъ насъ
вихри снѣжни съ ледъ и мразъ?

— Събудете, се другари, —
веселъ викна минзухарътъ,
— азъ ви всички изпреварихъ,
нѣма зима, нѣма хали,
а овчаритѣ съ кавали
свирятъ весело по паши.
Нека никой се не плаши:
кукуряци въ гжсталаци,
кокичета, игличета,
съ вѣрни дружки, теменужки,
надникнете, разцѣвнете,
млада пролѣтъ посрѣщнете!

Ст. Цанкова Стоянова